
***CHANGES IN THE ROMANIAN COMPULSORY EDUCATION AND THE
COMPARISON WITH SIMILAR EUROPEAN EDUCATIONAL SYSTEMS***

**Maria-Ana Georgescu, Assoc. Prof., PhD, "Petru Maior" University of Tîrgu Mureş
Roxana Borca, "Europa" School, Tîrgu Mureş**

Abstract: The year 2012 had remained in the history of Romanian education due to the introduction of the preparatory grade as part of the primary school, according to the National Education Law. The goal of the present paper is to clarify and to make known the benefits brought by the preparatory grade to those children who, at age of six years, enter the system of compulsory education. It wants to assess the extent to which these new items, proposed through educational policies, find their correspondence in other countries and presents a brief comparison between the Romanian educational system and other similar European systems. Since at the age of 6 years, school was not compulsory, 20 000 children with this age were not attending neither school nor kindergarten. Briefly, we have lined up alongside with other civilized countries, in terms of the age of school enrolling.

Keywords: educational system, educational policies, compulsory education, preparatory grade, age of enrolling

Noua structură a învățământului primar obligatoriu din România

Legea Educației Naționale nr.1/2011, introduce în învățământul primar obligatoriu sau cu frecvență, clasa pregătitoare, cu durata de 1 an de zile, pe care orice copil o va parcurge înainte de a intra în clasa I. Din perspectiva Legii Educației, clasa pregătitoare are rolul de a pregăti un debut școlar de calitate, prin educație timpurie instituționalizată și prin crearea premiselor educaționale pentru o integrare școlară cu indici reduși de părăsire timpurie a școlii și cu șanse crescute de integrare viitoare pe piața muncii a generațiilor actuale de preșcolari. Rațiunea acestei măsuri pare simplă: socializarea mai timpurie într-un mediu organizat este benefică pentru dezvoltarea personalității copilului. Trecerea bruscă de la jocurile copilăriei la activitățile școlare poate fi uneori traumatizantă pentru copil. Primul contact cu școala trebuie să fie natural și plăcut.

În retrospectivă, vom face referiri doar la sistemul de învățământ din România post-revoluționara. Prin Legea învățământului nr.84/1995 se dorea generalizarea treptată a grupei pregătitoare pentru școală, având drept consecință creșterea ratei de înscriere a copiilor la grădiniță. Odată cu anul 2000 s-a conturat o nouă viziune despre educația preșcolară, în cadrul programului educațional "Organizarea învățământului preprimar", iar în anul 2002 a fost inițiat programul „Generalizarea grupei mari pregătitoare în învățământul preșcolar românesc”. Strategia Ministerului Educației și Cercetării în domeniul educației timpurii a fost alaborată cu sprijinul UNICEF în anii 2005-06. Astfel, în învățământul preșcolar trebuiau incluși copii cu vârste cuprinse între 3 ani și 6-7 ani. Activitățile se organizau în grădinițe cu program normal, prelungit sau săptămânal. Învățământul preșcolar era gândit structurat pe două niveluri: nivelul I - urmărind socializarea copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 5 ani și nivelul II - urmărind pregătirea pentru școală a copiilor cu vârste cuprinse între 5 și 7 ani [6].

Tabelul 1.2. Actuala structură a învățământului preșcolar în România

GRUPA	MICĂ	MIJLOCIE	MARE
VÂRSTA	3-4 ani	4-5 ani	5-6 ani

Sursa: http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Sistemul_de_%C3%AEnv%C4%83%C5%A3%C4%83m%C3%A2nt_din_Rom%C3%A2nia

Potrivit actualei legi a educației, clasa pregătitoare de la grădiniță este mutată la învățământul primar. În vederea asigurării calității educației și a optimizării gestionării resurselor, unitățile de învățământ și autoritățile administrației publice locale pot decide înființarea consorțiilor școlare care sunt parteneriate contractuale dintre unitățile de învățământ [1.]

Tabelul 1.3. Structura recentă a învățământului primar din România

CLASA	VÂRSTA
Pregătitoare	6-7 ani
I	7-8 ani
a II-a	8-9 ani
a III-a	9-10 ani
a IV-a	10-11 ani

Sursa: http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Sistemul_de_%C3%AEnv%C4%83%C5%A3%C4%83m%C3%A2nt_din_Rom%C3%A2nia

Trebuie știut că atunci când puteau alege singuri, părinții optau în proporție de 70% să-i lase pe copiii de 6 ani în grădinițe. Consecința pentru sistemul de învățământ consta în faptul că România avea cea mai îmbătrânită populație școlară din Uniunea Europeană. De obicei păturile educate ale societății alegeau școala la 6 ani. În plus, pentru că învățământul nu era obligatoriu la 6 ani, 20.000 de copii de această vârstă nu erau nici la grădiniță nici la clasa I, cu consecințe negative pentru ei.

Sistemul de învățământ românesc comparat cu sisteme educaționale similare

Sistemul de învățământ din fiecare țară are particularitățile proprii, determinate de condițiile economice, sociale, politice, de gradul de cultură și civilizație al societății, de tradițiile specifice unei națiuni și de concepțiile pedagogice pe care le promovează. O comparație între sistemul de învățământ din România și alte țări din Europa se poate face pe baza datelor din Tabelul nr.1.

Tabelul 1. Structura învățământului obligatoriu (cu frecvență) în țări europene în anul școlar 2013-2014

ȚARA	Vârsta la debutul școlar	Vârsta de finalizare a studiilor	Numărul de ani de școală
Belgia	6	15	9
Bulgaria	7	16	9

Cehia	6	15	9
Danemarca	6	16	10
Germania – 12 landuri	6	15	9
Germania – 5 landuri	6	16	10
Estonia	7	16	9
Irlanda	6	16	10
Grecia	5	15	10
Spania	6	16	10
Franța	6	16	10
Croația	6	14	8
Italia	6	16	10
Cipru	4 ani și 8 luni	15	10 ani și 4 luni
Letonia	5	16	11
Lituania	7	16	9
Luxemburg	4	16	12
Ungaria	5	18	13
Malta	5	16	11
Olanda	5	18	13
Austria	6	15	9
Polonia	5	16	11
Portugalia	6	18	12
România	6	16	10
Slovenia	6	15	9
Slovacia	6	16	10
Finlanda	7	16	9
Suedia	7	16	9
Marea Britanie - Anglia	5	16	11
Marea Britanie - Țara Galilor	5	16	11
Marea Britanie - Irlanda de N	4	16	12
Marea Britanie - Scoția	5	16	11

Sursa: http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/documents/facts_and_figures/compulsory_education_EN.pdf

Pe continentul nostru învățământul obligatoriu la zi sau cu frecvență, are durata minimă de 8 ani, dar în marea majoritate a țărilor, durata este între 9 și 10 ani. În câteva țări, durata este mai mare, precum: 11 ani în Letonia, Luxemburg, Malta și Regatul Unit (Anglia, Țara Galilor și Scoția), 12 ani în Portugalia și Regatul Unit (Irlanda de Nord) și 13 ani în Ungaria și Olanda [8].

Învățământul obligatoriu, cu frecvență, începe în cele mai multe țări la nivel primar (de obicei, la vârsta de 5-6 ani). În Bulgaria, Grecia, Cipru, Letonia, Luxemburg, Ungaria și Polonia, învățământul obligatoriu cuprinde și nivelul preșcolar, iar copiii (cu vârsta de 4-5 sau

6 ani) sunt obligați să participe la programe de învățământ preșcolar concepute, în primul rând, pentru a-i familiariza pe copiii foarte mici cu un mediu similar celui școlar.

În Olanda, Malta și Regatul Unit, învățământul obligatoriu începe de asemenea la vârsta de patru sau cinci ani, dar copiii sunt integrați direct în programele de învățământ primar (pentru mai multe informații despre ratele participării pe vârste).

Sfârșitul învățământului obligatoriu la zi coincide deseori cu tranziția de la învățământul secundar inferior la cel secundar superior sau cu sfârșitul școlarizării cu structură unică. Totuși, în unele țări (Belgia, Bulgaria, Franța, Irlanda, Italia Olanda, Austria, Slovacia, Regatul Unit (Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord) și Liechtenstein (pentru Gimnaziu), tranziția de la învățământul secundar inferior la învățământul secundar superior are loc cu unul sau doi ani înainte de terminarea învățământului obligatoriu.

În Ungaria, Olanda și Portugalia, școlarizarea obligatorie acoperă în totalitate nivelul secundar superior. În Belgia, Germania și Polonia, nivelul secundar superior este acoperit de școlarizarea obligatorie. După vârsta de 15 sau 16 ani, tinerii sunt obligați să urmeze cel puțin un program de formare cu frecvență redusă cu durata de doi sau trei ani [3].

În toate țările europene există o formă de educație timpurie subvenționată de stat și acreditată, pentru copiii cu vârstă mai mică decât cea la care începe învățământul obligatoriu.

Se pot distinge două modele organizaționale principale pentru serviciile de educație timpurie: faza unică și faza duală. Totuși, în unele țări se găsește o combinație între cele două modele. În primul model, oferta pentru copiii mici se asigură într-un cadru unitar, cu o organizare unică pentru toți copiii care nu au încă vârsta de școală primară. Fiecare unitate are doar o echipă managerială pentru copiii din toate grupele de vârstă și *membrii personalului care răspund de educația copiilor, în general, au aceleași calificări și niveluri salariale, indiferent de vârsta copiilor pe care îi au aceștia în grijă* [4].

Slovenia, Islanda și Norvegia au adoptat modelul fazei unice pentru toate serviciile de educație timpurie până la nivelul învățământului primar.

În alte țări nordice și în Grecia, Cipru, Letonia și Lituania, pe lângă organizarea unitară există și *programe pregătitoare pentru învățământul primar (având de obicei durata de un an și adresându-se copiilor cu vârsta de 5 sau 6 ani), care sunt diferite de cele pentru copiii mai mici. Aceste programe pregătitoare pot fi organizate în aceleași unități precum cele pentru copiii mai mici, în unități separate sau în școlile primare.*

În Danemarca și în Spania, organizarea unitară (care se ocupă de toți copiii cu vârsta până la șase ani) există alături de unități care funcționează după modelul fazei duale adresate copiilor cu vârsta până la trei ani (Spania) sau de la trei la șase ani. *În Danemarca, o reformă recentă le cere autorităților locale să garanteze servicii de asistență în cursul zilei pentru toți copiii de la vârsta de 26 de săptămâni până la vârsta școlară.*

În Spania, învățământul preșcolar constituie primul nivel al sistemului spaniol de educație, începând de la primele luni de viață până la vârsta de șase ani, când școlarizarea devine obligatorie. Există școli doar pentru copiii de 0-3 ani (primul ciclu al învățământului preșcolar), care apoi frecventează școli unde se organizează atât al doilea ciclu al învățământului preșcolar, cât și învățământul primar. Cele mai multe programe sunt publice sau subvenționate, iar comunitățile autonome au datoria de a se asigura că familiile au acces la programele pe care le doresc.

Cele mai multe țări europene, totuși, urmează al doilea model, cel dual, în care educația timpurie, finanțată de stat și acreditată, este distinctă în funcție de vârsta copiilor. Și organismul responsabil de formularea de politici și implementarea programelor diferă de obicei în funcție de etapă. Copiii cu vârsta între trei și șase ani sunt de regulă integrați în structuri care fac parte din sistemul național de educație [3].

În Belgia și Franța, copiii de la vârsta de doi ani și jumătate (în Franța, de la vârsta de doi ani uneori) intră în sistemul învățământului de masă.

În Luxemburg, unde învățământul obligatoriu începe la vârsta de patru ani, autoritățile locale sunt obligate prin lege, din septembrie 2009, să asigure învățământul preșcolar al copiilor cu vârsta de 3 ani.

Indiferent de modelul adoptat, în multe țări oferta pentru copiii mai mici (până la vârsta de trei ani) este supusă variațiilor locale. Deseori, autoritățile locale sunt în totalitate responsabile de decizia referitoare la organizarea serviciilor subvenționate. Aceasta este situația în Grecia, Italia, Austria, Liechtenstein și în aproape toate țările din Europa Centrală și de Est.

În 11 țări ale Uniunii Europene învățământul obligatoriu începe înainte de vârsta de șase ani:

- în Luxemburg, Irlanda de Nord - la patru ani,

- în Grecia, Cipru, Anglia, Malta, Olanda, Scoția și Ungaria – la cinci ani,

iar în 16 țări din Europa se începe învățământul obligatoriu la vârsta de 6 ani [3].

Modele de sisteme de învățământ din Europa

Impunerea școlarizării înainte de vârsta de 6 ani nu este un concept nou în Europa, fie că este vorba despre clasa pregătitoare, fie că este vorba despre grădinița obligatorie.

În Austria, învățământul este obligatoriu începând de la 6 ani timp de cel puțin 9 ani. Învățământul obligatoriu începe fie cu clasa pregătitoare, fie cu clasa întâi. Școlile primare pot organiza clase pregătitoare : 1 an câte 5 zile pe săptămână, sau grupe pregătitoare de 1 an câte 2-3 zile pe săptămână. Scopul este de a pregăti copiii pentru școala primară. După primele 4 clase primare, copilul trebuie să aleagă între un gimnaziu de 4 ani și o școală superioară de cultură generală. Această perioadă se încheie cu un examen de absolvire.

În Bulgaria, din 2003, este obligatorie efectuarea unui an de grădiniță înaintea începerii școlii primare la 6-7 ani (la cererea părinților, la 6 ani). Legea educației reglementează obligativitatea educației pe care o primesc copiii cu 1 an înaintea începerii școlii primare: la grădiniță sau în clasa pregătitoare la școală. Învățământul este obligatoriu până la vârsta de 16 ani.

În Cehia, învățământul obligatoriu începe la 6 ani. Învățământul preșcolar (uzual pentru copiii cu vârsta între 3-6 ani) se desfășoară în materska skola (grădinițe). Învățământul general obligatoriu are o perioadă de 9 ani și este împărțit în două cicluri. Primul ciclu (5 ani) se desfășoară în școlile primare, al doilea ciclu (4 ani) se poate desfășura în cadrul gimnaziului de 6 și 8 ani și în conservatoare de 8 ani. La școlile secundare, elevii sunt pregătiți fie pentru o profesie, fie pentru continuarea studiilor. Aceste școli asigură educația generală sau educația profesională. La încheierea celor 13 ani de studii elementare, primare și medii,

trebuie trecut un examen de maturitate, echivalentul bacalaureatului, care în Cehia se numește *Maturitní zkouska* sau *Maturita*.

În Cipru, sistemul educației preșcolare cuprinde copiii de la 3 ani la 5 ani și 8 luni. Învățământul primar durează 6 ani și începe la 5 ani și 8 luni. Apoi elevii pot opta pentru învățământul secundar general sau învățământul secundar tehnic sau vocațional.

În Danemarca, învățământul este obligatoriu între 6 și 16 ani și constă din 10 ani de școală primară și medie – clasele 1-9 -, incluzând și anul pregătitor sau clasa 0. Sistemul public de educație le oferă elevilor încă 1 an opțional, clasa a zecea.

În Estonia, învățământul obligatoriu începe la 7 ani și are durata de 9 ani. Învățământul liceal (Upper secondary education) nu este obligatoriu, totuși cei mai mulți tineri urmează și această formă de învățământ.

În Finlanda, învățământul obligatoriu începe la 7 ani și durează 9 ani. *Marea majoritate a copiilor urmează clasa care nu este obligatorie.* Finlanda are unul dintre cele mai performante sisteme de învățământ din lume, iar secretul stă în importantele reforme educaționale, implementate în urmă cu 40 de ani. Nu se dau teme și nu se fac evaluări până în adolescență. Primul test adevărat elevul îl dă la 16 ani. Copiii din Finlanda nu încep școala până nu împlinesc vârsta de șapte ani și toți învață în aceeași clasă. Finlanda investește cu 30% mai puțin decât SUA, pentru fiecare elev, iar același procent reprezintă numărul copiilor care primesc ajutor suplimentar, în primii nouă ani, ceea ce în România poartă numele de meditații. Țara are cel mai mare procent, din Europa, al elevilor care ajung la facultate, 66%, iar 93% dintre finlandezi promovează liceul. În același timp, diferența dintre cei mai slabi și cei mai buni elevi este cea mai mică din lume. Finlanda pune mare preț pe cercetare și experimente încă din școală, astfel că se formează clase cu cel mult 16 elevi, care se concentrează pe ateliere practice. Aproximativ 43% dintre elevii de liceu urmează o școală de dezvoltare a vocațiilor sau abilităților, iar toți copiii beneficiază de un total de 75 de minute de pauză, la școală, în fiecare zi.

În Franța, școlarizarea începe la 6 ani cu clasa pregătitoare, iar ciclul primar durează cinci ani. Până la sfârșitul clasei pregătitoare, copii știu să scrie, să citească, să facă adunări și scăderi cu numere de două cifre și își însușesc noțiuni despre descoperirea lumii. Ei merg la școală doar patru zile pe săptămână. Miercuria, copiii au liber. Există apoi patru clase, 2 elementare, 2 medii, echivalentul claselor I-IV din sistemul românesc.

În Germania, politica în domeniul educației revine guvernului fiecărui land, iar guvernul federal joacă doar un rol minor. Copiii între 3 și 6 ani pot merge la grădiniță. Grădinița nu face parte din învățământul obligatoriu care începe la 6 ani și durează în cele mai multe cazuri între 11 și 12 ani. După Școala Primară (de regulă durează 4 ani, dar în unele landuri poate fi chiar de 5 sau 6 ani), elevii sunt evaluați pentru prima dată urmând să fie repartizați la una din cele trei variante de ciclu gimnazial existente în Germania: Hauptschule, Realschule sau Gymnaziu. Acest ciclu secundar de învățământ se încheie fie cu un certificat mediu de absolvire (după 8 sau 10 ani), fie cu trecerea la echivalentul liceului românesc, gimnaziul superior.

În Grecia, copiii pot merge la grădiniță începând de la 4 ani. De la 5 ani copiii trebuie să urmeze ultimul an de grădiniță. La 6 ani copiii merg la școală, educația primară durează 6

ani și este urmată de 3 ani de gimnaziu. Urmează a doua parte a învățământului secundar care durează tot 3 ani și nu este obligatorie.

În Irlanda, *învățământul preșcolar și cel obligatoriu au un înalt nivel de autonomie. Învățământul este obligatoriu începând de la 6, până la 16 ani.*

În Italia, nu există o clasă pregătitoare pentru a fi admis în învățământul primar. Copilul nici nu este obligat să meargă în prealabil la grădiniță. La 6 ani copiii italieni se înscriu direct la școală. Programa este astfel construită încât orice copil învață să scrie și să citească încă din prima jumătate a primului an de școală.

În Letonia, educația preșcolară pentru copiii de 5 și 6 ani este obligatorie. Școala primară începe la 7 ani și durează 9 ani. Învățământul liceal (Upper secondary education) nu este obligatoriu, dar este urmat de cea mai mare parte a tinerilor. Letonia are o lungă și de succes tradiție a educației extra curriculare (extra școlare sau de hobby: arte, sporturi, educație tehnică) pentru tinerii între 3 și 25 de ani.

În Lituania, *înainte de a merge la școala primară copiii pot fi educați acasă sau pot primi o educație preșcolară instituționalizată.* Până la 6 ani copiii pot merge opțional la grădiniță, iar între 6 și 7 ani pot urma clasa pregătitoare. Scopul educației preșcolare este de a dezvolta cerințele sociale și cognitive ale copilului. Învățământul este obligatoriu până la vârsta de 16 ani.

În Luxemburg, învățământul este obligatoriu între 4 și 16 ani. Școala elementară e compusă din 4 cicluri: Ciclul 1 (pentru copii între 3 și 5 ani, incluzând un prim an facultativ și 2 ani de educație preșcolară); ciclul 2 pentru copii între 6 și 7 ani ; ciclul 3 pentru copii între 8 și 9 ani ; ciclul 4 pentru copii între 10 și 11 ani. Învățământul secundar cuprinde învățământul secundar general cu durata standard de 7 ani și învățământul secundar tehnic.

În Malta, învățământul este obligatoriu între 5 și 16 ani: educația primară între 5 și 11 ani, iar cea secundară între 11 și 16 ani. Deși nu este obligatoriu, 98 % dintre copii merg de la 4 ani la grădiniță.

În Marea Britanie, Guvernul are responsabilitatea generală pentru sistemul educațional. Responsabilitatea asigurării educației este descentralizată și revine autorităților locale, furnizorilor voluntari, bisericii, organismelor și instituțiilor guvernamentale din domeniul educației. Învățământul britanic este obligatoriu între 5 și 17 ani, dar marea majoritate a tinerilor își continuă studiile și după această vârstă. Învățământul primar începe la 5 ani și durează până la 11 ani.

În Norvegia, școlarizarea elementară și gimnazială este de 10 ani, iar copiii merg la școală la vârsta de 6 ani. Din toamna anului 2006, școlarizarea elementară și gimnazială se împarte în două cicluri: ciclul elementar (clasele 1-7); ciclul gimnazial (clasele 8-10).

În Olanda, *învățământul este obligatoriu de la cinci ani, deși în realitate cele mai multe școli acceptă copii și la vârsta de 4 ani.* Între 4 și 12 ani, copiii merg la școala primară care are 8 clase. Până în 1985, primele 2 clase au funcționat în cadrul grădinițelor, apoi au fost integrate în școlile primare. Începând de la 3 ani, copiii învață să scrie, să citească și să socotească.

În Polonia, învățământul școlar este obligatoriu între 6 și 16 ani: 6 ani școala primară și 3 ani de gimnaziu. Liceul, deși nu este obligatoriu, este urmat de marea majoritate a tinerilor între 16 și 19-20 de ani.

În Portugalia, învățământul preșcolar este considerat prima treaptă a sistemului de educație. Copiii merg la grădiniță de la 3 la 6 ani. Învățământul obligatoriu începe la vârsta de 6 ani și durează 12 ani.

În Slovacia, învățământul obligatoriu începe la 6 ani și durează 10 ani.

În Slovenia, învățământul este obligatoriu începând de la 6 la 15 ani.

În Spania, grădinița este considerată etapa pregătitoare în care copiii se pregătesc pentru începerea școlii primare. Acolo învață alfabetul, încep să studieze noțiuni de engleză și să facă operații matematice ușoare. Unii copii știu deja să scrie înainte să ajungă în clasa I. Școala primară începe de la 6 ani. Învățământul primar durează șase ani și este structurat în trei module, iar primul modul este pentru copiii cu vârste cuprinse între șase și opt ani.

În Suedia, mai mult de 95 % dintre copiii de 6 ani sunt înscriși în clasa pregătitoare care este inclusă în sistemul școlar, dar nu este obligatorie.

În Ungaria, învățământul este obligatoriu pentru toți copiii cu vârste cuprinse între 6 și 18 ani. Structura sistemului de învățământ constă din 5 niveluri, atât în învățământul de stat, cât și în cel privat. Cele 5 niveluri sunt: preșcolar, primar, secundar sau liceal, profesional și universitar. Este obligatorie efectuarea unui an de grădiniță înaintea începerii școlii.

În sinteză, doar 11 țări din Uniunea Europeană au prevederi legate de clasa zero. În cele mai multe state, școala începe cu clasa întâi, nu cu clasa zero [3], dar la o vârstă mai fragedă decât se obișnuia în România post-revoluționară.

În România, Institutul de Științe ale Educației a realizat în ultimii ani o serie de studii privind sistemul educațional al țărilor membre ale Uniunii Europene, cu accent pe debutul școlarității și structura pe cicluri de învățământ. Este evidentă tendința de scădere a vârstei de intrare a copiilor la școală, iar introducerea clasei pregătitoare în România este o materializare a încercării de aliniere a sistemului de învățământ românesc la tendințele actuale pe plan european și chiar internațional [7].

Actualul ministru al educației, Remus Pricopie, dorește modificarea Legii Educației pentru a introduce și grupa mare de la grădiniță în învățământul obligatoriu, începând cu septembrie 2015. Astfel, durata învățământului obligatoriu din România va crește de la 11 la 12 ani. Potrivit statisticilor, în prezent, în grupa mare sunt cuprinși 98-99 la sută dintre copiii cu vârsta între 5 ani și 6 ani:

„Exact pentru acest 1-2 la sută dintre copiii care nu merg la grădiniță vrem să introducem învățământul obligatoriu de la cinci ani. Acest lucru va duce la creșterea duratei învățământului obligatoriu la 12 ani”, a declarat acesta [5].

Concluzii

Anul 2012 va rămâne în istoria școlii românești prin introducerea clasei pregătitoare în cadrul învățământului primar obligatoriu, pe baza Legii Educației Naționale. Lucrarea de față dorește să clarifice și să arate beneficiile pe care clasa pregătitoare le aduce copiilor care intră în sistemul de învățământ obligatoriu de la vârsta de șase ani. Aceasta urmărește măsura în care elementele de noutate, propuse prin politici educaționale, își găsesc corespondent în alte țări și prezintă o scurtă comparație a sistemului românesc de învățământ cu sisteme similare europene. Atâta vreme cât învățământul din perioada post-revoluționară, nu era obligatoriu la 6 ani în țara noastră, 20.000 de copii de această vârstă nu erau înscriși nici la grădiniță nici în

clasa I. În prezent, ca urmare a politicilor educaționale recente, suntem aliniați altor state civilizate în ce privește vârsta înscrierii la școală. Continuarea politicilor educaționale va duce la prelungirea perioadei de școlarizare obligatorie în România, ajungându-se la 12 ani.

BIBLIOGRAFIE:

Borțeanu, S. et al (2009) *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, Didactica Publishing House, București.

Legea Educației Naționale/2011: www.edu.ro/index.php/legaldocs/14847.

<http://m.stiri.tvr.ro/article/26891>

<http://lobbytransilvania.wordpress.com/>

<http://www.mediafax.ro/social/pricopie-anul-acesta-decidem-daca-in-2015-includem-grupamare-in-invatamantul-obligatoriu-11907751>

http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Sistemul_de_%C3%AEenv%C4%83%C5%A3%C4%83m%C3%A2nt_din_Rom%C3%A2nia

<http://www.ise.ro/clasa-pregatitoare-interviu-in-tribuna-invatamantului-cu-prof-iliana-dumitrescu>

http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/documents/facts_and_figures/education_structures_EN.pdf